

Sygn. akt II Ca 638/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Dariusz Mizera
----------------	--------------------

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko J. M.

przy udziale rzecznika interesu publicznego Prokuratora Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 22 maja 2017 roku, sygn. akt I C 183/17

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Tryb. pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za instancję odwoławczą.

SSO Dariusz Mizera

Sygn. akt II Ca 638/17

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do tutejszego Sądu w dniu 19 stycznia 2017 roku skierowanym przeciwko J. M. strona powodowa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. - reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika - wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej kwoty 2.784,25 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 7 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty. Nadto, strona powodowa wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że pozwana w dniu 20 października 2015 roku podpisała weksel własny in blanco z klauzulą „nie na zlecenie”, z którego treści wynika zobowiązanie do zapłaty sumy wekslowej w wysokości 2.784,25 zł w dniu 6 grudnia 2016 roku. W dniu 6 listopada 2016 roku strona powodowa wezwała pozwaną do wykupu weksla, jednakże do chwili wniesienia pozwu pozwana nie uiściła należności.

Pismem z dnia 27 kwietnia 2017 roku Prokurator Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim poinformował, iż na podstawie art. 7 k.p.c. i art. 60 § 1 k.p.c. wstępuje do sprawy prowadzonej przed tut. Sądem z powództwa (...) Spółki Akcyjnej przeciwko J. M. w charakterze rzecznika interesu publicznego. Jednocześnie Prokurator Rejonowy wniósł o zobowiązanie pełnomocnika powoda do przedłożenia deklaracji wekslowej, umowy pożyczki oraz

dowodu uiszczenia składki ubezpieczeniowej oraz wskazania w jaki sposób i na jakie należności powód zaliczył ewentualne wpłaty pozwanego. W przypadku odmowy złożenia żądanych dokumentów Prokurator wniósł o oddalenie powództwa jako nieudowodnione. Natomiast w razie wykonania przez powoda powyższego zobowiązania wniósł o oddalenie powództwa w części dotyczącej opłat przygotowawczych, wynagrodzenia za udzielenie pożyczki oraz składki ubezpieczeniowej w zakresie, w jakim nie została wpłacona ubezpieczycielowi.

W piśmie z dnia 10 maja 2017 roku pełnomocnik powódki, w odpowiedzi na wezwanie Sądu do przedłożenia deklaracji wekslowej, umowy pożyczki oraz wykazania pokrycia składki ubezpieczeniowej, wskazał, iż ze względu na charakter zobowiązania wekslowego powódka nie ma obowiązku wykazywać treści stosunku podstawowego, który weksel zabezpiecza.

Pozwana nie zajęła stanowiska w sprawie, wobec czego Sąd wydał wyrok zaoczny oddalający powództwo.

Podstawą rozstrzygnięcia były przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

Dnia 20 października 2015 roku pozwana J. M. wystawiła weksel własny in blanco z klauzulą „nie na zlecenie” na rzecz (...) S.A. z siedzibą w B.. Z treści weksla wynika, że pozwana zobowiązała się do zapłaty za ten weksel kwoty 2.784.25 zł w dniu 6 grudnia 2016 roku.

W dniu 6 listopada 2016 roku przez powodową spółkę zostało sporządzone pismo, w którym powódka informuje pozwaną o wypowiedzeniu umowy pożyczki z zachowaniem 30- dniowego terminu. Jednocześnie powódka wskazała, że zgodnie z postanowieniami umowy pożyczki oraz deklaracji wekslowej wystawiony przez pozwaną weksel in blanco został wypełniony na kwotę 2.784.25 zł.

Mając takie ustalenia Sąd oddalił powództwo w całości, jako nieudowodnione.

Przedmiotem niniejszego postępowania było zobowiązanie wekslowe, powstałe wskutek wystawienia w dniu 20 października 2016 roku przez pozwaną J. M. weksla własnego in blanco z klauzulą „nie na zlecenie” na rzecz (...) Spółki Akcyjnej. Weksel, z którego wynika roszczenie powódki nie był przedmiotem obrotu, a spór toczy się wyłącznie między wystawcą weksla a remitentem. Powodowa spółka wypełniła przedmiotowy weksel na kwotę 2.784.25 zł i wezwała pozwaną do jego wykupu.

Pismo prokuratora z dnia 10 maja 2017 roku (data wpływu pisma do sądu) potraktowane zostało jako zarzut w trybie art. 10 ustawy Prawo wekslowe. Przepis ten stanowi, że jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

Wniesienie takiego zarzutu przenosi swoiście spór z obszaru prawa wekslowego na obszar prawa cywilnego w zakresie przepisów regulujących stosunek podstawowy. Wobec tego najdalej na rozprawie - po wniesieniu zarzutu przez prokuratora należy wnosić o przeprowadzenie dowodów, z których wynikać miałyby okoliczności wskazujące na zaciągnięcie przez pozwanego zobowiązania, którego wykonania przez pozwanego weksel miał zabezpieczać.

Dla instytucji weksla in blanco zasadnicze znaczenie mają przepisy art. 10 i 15 Prawa wekslowego (Dz.U. z 2016 r. poz. 160). Z przytoczonych przepisów wynika po pierwsze, że weksel in blanco ma charakter niezupełny, gdyż ostateczną treść oświadczenia dłużnika wekslowego kreuje odbiorca weksla i po drugie, że obie strony stosunku łączą odpowiednie „porozumienia”. „Niezupełność” weksla odnosi się do zakresu jego minimalnej treści, aby móc nazwać taki dokument wekslem, gdyż z istoty weksel in blanco nie zawiera wszystkich elementów koniecznych. Orzecznictwo w tym względzie stoi na stanowisku, że wystarczający jest właściwie jeden podpis osoby złożony w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego. Odbiorca weksla otrzymuje upoważnienie do jego wypełnienia zgodnie z zawartym przez strony porozumieniem, zwanym deklaracją wekslową. Należy uznać, że odbiorcy weksla przysługuje zatem prawo kształtujące. Zobowiązanie wręczającego weksel do zapłaty według treści nadanej temu dokumentowi

w wyniku uzupełnienia go zgodnie z udzielonym upoważnieniem, powstaje tylko o tyle, o ile uzupełnienia dokonała osoba uprawniona i wyłącznie w zakresie, w jakim treść uzupełnienia pokrywa się z treścią upoważnienia wynikającego z zawartego porozumienia. W związku z powyższym w razie niezgodnego z porozumieniem wypełnienia weksla in blanco na niekorzyść dłużnika wekslowego nie powstaje zobowiązanie wekslowe o treści wyrażonej w wekslu. W niniejszej sprawie weksel nie był indosowany wobec czego ograniczenia wynikające z art. 10 p.w. nie miały zastosowania w przedmiotowym postępowaniu. Możliwe zatem było rozpatrzenie zarzutu niezgodności wypełnienia weksla in blanco z treścią zawartego porozumienia dotyczącego warunków jego wypełnienia. Należy bowiem zauważyć, że istnienie dokumentu o cechach weksla własnego nie przesądza samo przez się o istnieniu zobowiązania wekslowego osoby na nim podpisanej. Pomimo, iż ciężar dowodu wypełnienie weksla in blanco w sposób sprzeczny z porozumieniem leży po stronie dłużnika, to jednak w ocenie Sądu w rozpoznawanej sprawie problem tkwi w wykazaniu przez powodową spółkę sposobu wyliczenia kwoty wpisanej przez nią w treści weksla.

Kierując się zasadą, iż nie można wywodzić ze swojego prawa więcej niż to wynika z jego istoty. Sąd zobowiązał stronę pozwaną do złożenia wszelkiej dokumentacji związanej z umową zawartą z pozwanym, pod rygorem ujemnych skutków procesowych. Wykazanie bowiem tych okoliczności stworzyłoby ramy prowadzenia sporu. Strona powodowa nie podjęła takiej inicjatywy, czym odmówiła wdania się w spór w zakresie stosunku podstawowego w jego zasadniczej części dotyczącej istnienia i wysokości wierzytelności, zdaniem Sądu, zaniechanie wykazania wysokości ciążącego na pozwanej zobowiązania jest jednoznaczne z uznaniem przez powódkę wypełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem wekslowym .

Podkreślić jeszcze należy, że ograniczenia zawarte w art. 10 Prawa wekslowego nie mają zastosowania w sytuacji, gdy remitent po uzupełnieniu weksla występuje do wystawcy z żądaniem spełnienia świadczenia bowiem porozumienie wekslowe stanowi ogniwo łączące zobowiązanie ze stosunku podstawowego ze zobowiązaniem wekslowym. W sytuacji, gdy podstawą zawarcia porozumienia wekslowego jest umowa w jakiejś części nieważna wobec sprzeczności jej postanowień z bezwzględnie obowiązującym przepisem prawa, to wypełnienie weksla na sumę wynikającą z takiej nieważnej umowy może być uznane za niezgodne z tym porozumieniem.

W rozpoznawanym przypadku weksel in blanco został wręczony w celu zabezpieczenia roszczenia wynikającego z umowy pożyczki - na co powołuje się strona powodowa w uzasadnieniu pozwu. Pomimo, iż wypowiedzenie umowy pożyczki zawiera wyliczenie dłużnej kwoty, to jednak z jego treści nie wynika z jakiego tytułu zostały one naliczone - wskazane są jedynie odpowiednie punkty postanowień podstawowego zobowiązania. Z doświadczenia Sądu wynika, że zawierane przez stronę powodową umowy obarczone są często niekorzystnymi dla drugiej strony klauzulami abuzywnymi. Stwierdzenie natomiast przez Sąd, iż dane postanowienie umowne stanowi taką właśnie niedozwoloną klauzulę umowną skutkuje brakiem związania drugiej strony tym postanowieniem i tym samym brakiem obowiązku uiszczenia kwot z nich wynikających. Wobec braku materiału dowodowego nie sposób ustalić, że kwota na jaką został uzupełniony weksel była tożsama z wysokością rzeczywistego zobowiązania strony. Kierując się zasadą, iż nie można wywodzić ze swojego prawa więcej, niż to wynika z jego istoty. Sąd nie miał możliwości dokonania kontroli nie tylko postanowień samej umowy pożyczki zawartej pomiędzy powódką a pozwanym, ale również porozumienia wekslowego, w oparciu o które został wypełniony weksel in blanco w zakresie prawidłowości jego wypełnienia. W aktach sprawy brak było dokumentów w postaci umowy pożyczki a także porozumienia wekslowego, w oparciu o które Sąd mógłby zweryfikować zasadność dochodzonego przez powódkę roszczenia. Jednakże wobec faktu, że powódka była reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika w osobie adwokata oraz okoliczności, że to w kompetencji strony powodowej leży precyzyjne określenie podstaw faktycznych żądania - Sąd czuł się zwolniony z obowiązku dowodzenia z urzędu, z uwagi na to, iż postępowanie dowodowe musiałoby zostać przeprowadzone w znacznej części - w świetle tych okoliczności w oparciu o art. 6 k.c. Wprawdzie przepis art. 6 k.c. nie nakłada na nikogo obowiązku przeprowadzenia dowodów, ale rozstrzyga kwestie, która strona poniesie materialnoprawne konsekwencje nieudowodnienia istotnego dla rozstrzygnięcia sprawy faktu. Nieprzeprowadzenie ciążącego na stronie dowodu wywołuje skutek w postaci przegrania sprawy.

Mając na uwadze powyższe oraz stanowisko Prokuratora Rejonowego działającego w przedmiotowej sprawie jako rzecznik interesu publicznego, Sąd oddalił powództwo wobec nieudowodnienia przez powódkę wysokości roszczenia.

Przesądżające w tym wypadku było swoiste przerzucenie ciężaru dowodowego z pozwanej na profesjonalnego pełnomocnika powoda, co było skutkiem stanowiska Prokuratora Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim, a mimo wezwania sądu tenże pełnomocnik nie zechciał sprostować temu obowiązkowi.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożyła strona powodowa zaskarżając wyrok w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła :

1. obrazę prawa materialnego tj.:

- art 10 ustawy z 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe w /w. z art. 48 ustawy z 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe i art. 6 kc poprzez przyjęcie, iż ciężar dowodu w niniejszej sprawie spoczywał na stronie powodowej w sytuacji, gdy powództwo zostało oparte na podstawie weksla in blanco a tym samym sprawa niniejsza nosiła charakter sprawy wekslowej powodując, iż obowiązek udowodnienia wad wypełnionego weksla, niezgodności z deklaracją wekslową czy leż nieistnienia zobowiązania, bądź wykazania, iż zobowiązanie to nie opiewa na kwotę wskazaną w treści weksla zgodnie z zawartym przez stronę porozumieniem obarcza stronę pozwaną a nie powodową.

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na rozstrzygnięcie tj. :

- przepisu art. 232 kpc poprzez działanie przez Sąd Orzekający za stronę pozwaną w sytuacji. gdy z treści tego przepisu wynika, iż w pierwszej kolejności to strona dowodzi swoich twierdzeń, a dopiero po wyczerpaniu środków dowodowych Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę co nie oznacza, iż procedujący może przeprowadzić całe postępowanie dowodowe za jedną ze stron.

- art. 3 k.p.c., art. 232 k.p.c., art. 187§ 1 pkt 1 i 2 k.p.c. polegające na przyjęciu, że strona powodowa miała obowiązek przedstawienia już w pozwie faktów i dowodów mających znaczenie dla ewentualnych przyszłych zarzutów, które w sprawie mogła podnieść strona przeciwna, w szczególności mających znaczenie dla oceny ewentualnego zarzutu pozwanego nieistnienia bądź zawyżenia wierzytelności, w sytuacji, gdy to strona pozwana była zobowiązana do przedstawienia dowodów w tym zakresie;

- przepisu art. 233 § 1 k.p.c.. 232 k.p.c. i art. 339 § 2 k.p.c. poprzez, uznanie za nienależne żądania pozwu w sytuacji, gdy pozwany nie wypowiedział się co do stanu faktycznego przedstawionego w pozwie i nie podniósł zarzutów przeciwko dowodom przedstawionym przez powódkę.

- art. 3 k.p.c.. art. 227 k.p.c.. art. 232 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. oraz art. 101 ustawy z 28 kwietnia 1936 r. - Prawo wekslowe poprzez nieuwzględnienie powództwa w wypadku gdy powódka oparła swoje roszczenie na przedstawionym do zapłaty, prawidłowo wypełnionym i ważnym dokumencie wekslowym.

Stawiając powyższe zarzuty skarżąca spółka wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie powództwa w całości.

Ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy w zaskarżonym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji w innym składzie ponadto wносиła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja odnosi ten tylko skutek, że prowadzi do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Bezspornym jest, że w sprawie, wobec braku aktywności procesowej strony pozwanej zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego. Stosownie do treści przepisu art. 339 § 2 k.p.c. podstawę faktyczną wyroku zaocznego stanowią twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. W razie spełnienia przesłanek wydania wyroku zaocznego twierdzenia te korzystają z domniemania prawdziwości. Oznacza to, że domniemania te zastępują postępowanie dowodowe i sąd zwolniony jest z obowiązku jego przeprowadzania.

Podnieść należy, że wprowadzone przez powołany przepis art. 339 § 2 k.p.c. swoiste domniemanie zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumpcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach, z punktu widzenia prawa materialnego; stanowisko takie nie budzi wątpliwości w nauce prawa, znalazło także wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyr. z 15.9.1967 r., III CRN 175/97, OSNCP 1968, Nr 8–9, poz. 142; wyr. SN z 6.6.1997 r., I CKU 87/97, Prok.i Pr.-wkl. 1997, Nr 10, s. 44). Wskazany wyżej obowiązek pełnomocnik powoda spełnił jednak w sposób dostateczny przedstawiając w pozwie podstawy faktyczne roszczenia oraz składając prawidłowo wypełniony weksel.

Możnaby zatem uznać, iż wydając zaskarżone orzeczenie Sąd pierwszej instancji dopuścił się naruszenia art. 10 ustawy z dnia 29 kwietnia 1936 roku – Prawo wekslowego (tekst jedn. Dz. U. z 2016r., poz. 160) w zw. z art. 6 k.c.

Z przepisów powyższych wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że prawidłowość wypełnienia weksla, a co za tym idzie wynikającego z niego zobowiązania sąd może badać tylko i wyłącznie na zarzut strony pozwanej, a więc strony, która ten weksel wystawiła i to pod warunkiem, że dany weksel nie został wpuszczony w obieg przez indos.

Zagadnienie powyższe było wielokrotnie przedmiotem rozważań orzecznictwa sądów powszechnych, które zgodnie przyjmują, że w procesie wekslowym dowód przeciwny, a więc dowód nieistnienia wierzytelności, zostaje przerzucony na dłużnika w związku z domniemaniem istnienia wierzytelności, które powstało na skutek wystawienia i wydania weksla. Skoro weksel, z którego strona powodowa dochodzi zapłaty jest wekslem in blanco, a pozwana jest wystawcą tego weksla, to pozwana może powoływać się na stosunek cywilnoprawny łączący strony i zarzucać, że weksel został wystawiony niezgodnie z deklaracją wekslową. W takiej sytuacji, to na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia, że weksel został wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową (por. chociażby wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 29 lipca 2016 roku, I ACa 126/16, Legalis Nr 1508801, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 lipca 2014 roku, I ACa 270/14, Legalis Nr 1047063 wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 listopada 2013 roku, I ACa 1145/13, Legalis Nr 1092655 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 września 2013 roku, I ACa 450/13, Legalis Nr 1048806 oraz wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 19 grudnia 2013 roku, II Ca 481/13, Legalis Nr 1533336).

W przedmiotowej sprawie poza sporem pozostaje, że strona powodowa dochodziła należności z wypełnionego weksla in blanco. W tej sytuacji, to na pozwanej spoczywał zatem ciężar udowodnienia, że weksel został wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową. Pozwana temu obowiązkowi nie sprostała, a w toku postępowania nie podniosła jakichkolwiek zarzutów co do ważności spornego weksla.

W takich okolicznościach pełnomocnik powoda mógł zasadnie oczekiwać, że Sąd wyda wyrok zgodny z treścią pozwu skoro pozwana nie brała udziału w sprawie.

Nie oznacza to jednak, że nie było podstaw, by zgłoszone przez powoda żądanie zapłaty oparte na wekslu w okolicznościach niniejszej sprawy zostało rozpoznane na gruncie stosunku podstawowego. W sprawie bierze bowiem udział Prokurator, który przystąpił do niej na podstawie art. 7 kpc. Stosownie do przepisu art. 60 § 1 kpc Prokurator, który wstąpił do już toczącego się postępowania nie jest związany z żadną ze stron. Może on składać oświadczenia i zgłaszać wnioski, jakie uzna za celowe oraz przytaczać fakty i dowody na ich potwierdzenie. Oświadczenia prokuratora i wnioski mogą być składane na korzyść jednej jak i drugiej strony.

W przedmiotowej sprawie wnioski Prokuratora zawarte w piśmie z 27 kwietnia 2017 roku (data wpływu do Sądu 28 kwietnia 2017r.) były wniesione na korzyść pozwanej i dotyczyły dopuszczenia przez sąd dowodów z dokumentów: umowy pożyczki i deklaracji wekslowej po ich wcześniejszym złożeniu przez powoda, a także zbadania stosunku podstawowego w zakresie obowiązywania postanowień dotyczących pozaodsetkowych kosztów pożyczki. Stanowisko Prokuratora zawarte w piśmie obligowało Sąd do rozpoznania sprawy w ramach stosunku podstawowego.

Pismo Prokuratora zawierające te wnioski nie zostało jednak doręczone stronie powodowej, a rozprawa na której w imieniu powoda nikt się nie stawiał w związku z brakiem doręczenia pisma Prokuratora nie została odroczone co w istocie uniemożliwiło stronie powodowej zajęcie merytorycznego stanowiska w sprawie i uzupełnienie materiału dowodowego zgodnie ze stanowiskiem Prokuratora.

Sąd I instancji w swoich motywach wskazuje ponadto, że „przesądzające w tym wypadku było swoiste przerzucenie ciężaru dowodowego z pozwanej na profesjonalnego pełnomocnika powoda, co było skutkiem stanowiska Prokuratora Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim, a mimo wezwania sądu tenże pełnomocnik nie zechciał sprostać temu obowiązkowi.”. Takie twierdzenia Sądu nijak się mają do sytuacji jaka zaistniała w sprawie gdyż pełnomocnik powoda nie miał świadomości występowania w sprawie Prokuratora, tym bardziej nie miał świadomości przerzucenia na niego ciężaru dowodzenia, nie można zatem zasadnie twierdzić, iż „nie zechciał sprostać temu obowiązkowi” .

Wydanie merytorycznego orzeczenia w sprawie w takiej sytuacji w istocie pozbawiło stronę powodową możliwości obrony swoich praw i doprowadziło do nierozpoznania istoty sprawy.

Dlatego też na podstawie art. 386§ 2 i 4 k.p.c. w zw. z art. 505¹²§ 1 k.p.c. należało orzec jak w wyroku.

Mając na uwadze stanowisko i wnioski Prokuratora ponownie rozpoznając sprawę sąd pierwszej instancji winien zarządzić doręczenie odpisu pisma Prokuratora stronie powodowej i w związku z powyższym ewentualnie zobowiązać ją do złożenia wnioskowanych przez Prokuratora dokumentów, a następnie dokonać oceny postanowień umownych oraz ustalić czy pozwana spłaciła jakikolwiek należności jeśli tak to w jakiej wysokości. Przy czym w takich okolicznościach Sąd Rejonowy będzie władny dokonać oceny w ramach stosunku podstawowego mocy wiążącej postanowień umowy pożyczki w kontekście niedozwolonych klauzul umownych o ile ustali, iż pozwana była konsumentem.